

«Έχε τὴν γὰρ γιὰ κόρη σου, κ' ἐγὼ γιὰ ἀδερρή μου».
 Τὴν ἔπρε καὶ τὴν ἔλαυσε τοῦ Κωνσταντῆ ἡ μάνα,
 Καὶ τὰ μαλλιά της ἔχτενιζε με φιλιτσένιο χτένι,
 Τὸ χτένι, ποῦ ἔχτενιζε τὴν ἀκριβή της κόρη.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν ἔχτενιζε, κ' ἐκεῖ ποῦ τὴν χτενίζει,
 Βλέπει σημάδι στὸ λαιμό, κ' ἐλὶά στὸ μάγουλό της!
 Ὁλόρθη ἐπετάχτηκε καὶ τὴν θωρεῖ στὰ μάτια.
 — «Γιὰ πέες μου, πέες μου κόρη μου, πῶς ἔλεγον
 τοὺς γονεῖούς σου;»
 — «Τοὺς ἀτυχούς μου τοὺς γονεῖούς πῶς ἔλεγον δὲν
 ἤξερω»
 «Θυμᾶμαι, τότες ὁ Πασιᾶς ποῦ μπῆκε στὸ χωρὶς μας.
 «Ὁμπρός μου τὸν κατέρα μου ἐσχότως ἕνας Τοῦρκος.
 «Κ' ἐμὲν ἀπὸ τῆς μάνας μου τὴν ἀγκαλιά μ' ἀρπάξαν.
 «Ἐλένη μου! μ' ἐφώναζαν τὰ χεῖλη της θυμᾶμαι».
 — «Ἐλένη! κόρη δύστηχη! ἡ κόρη μου ἐσ' εἶσαι!
 «Κ' ἐγὼ, ἐγὼ ἡ μάνα σου ποῦ σ' ἐβαστοῦσα τότες...»
 Στὴν ἀγκαλιά τὴν ἀρπάξε με δάκρυα καὶ τρεμούλα.
 Κ' ἡ κόρη ἐμειν' ἀφώνη στὴν ἀγκαλιά της μετὰ.

Η ΞΕΝΙΤΕΙΑ.

Τρεῖς χρόνους ἔχει ὁ Στρατῆς 'ς τὰ ξένα ποῦ γυρίζει.
 Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι βουλιάται γιὰ νὰ φύγῃ.
 Τὸν πιάνουν χιόνια καὶ βροχαῖς καὶ πίσω τὸν γυ-
 ρίζουν.
 Περνοῦνε δυὼ, περνοῦνε τρεῖς, περνοῦνε πέντε μῆνες.
 Κι' ἀπὸ τὰ ξένα ὁ Στρατῆς δὲν ἔμπορεῖ νὰ φύγῃ.
 Θυμήθηκε τῆς μάνας του, πρὶν φύγῃ, τί τῆς εἶπε.
 «Μὴν κλαῖς, σὰ ξένα, μάνα μου, τρεῖς χρόνους θά
 σὰς λείψω,
 «Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι, ὀπίσω θά γυρίσω»
 Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι, δὲ γύρισε ὀπίσω.
 Καὶ ἦρθε νέα Ἀνοιξί, καὶ ἦρθε καλοκαίρι,
 Καὶ ὁ Στρατῆς ὁ δύστηχος ἀβρώστησε σὰ ξένα.
 Ξένη τοῦ δίνει τὸ νερό, ξένη τὸν συγυρίζει,
 Καὶ ξένη μάνα κάθεται στὸ πλάγι του τὴ νύχτα.
 Βαρεῖά στενάζει ὁ Στρατῆς ἕνα πουργὶ καὶ λέγει·
 «Τὰ γόνατά μου ἐκοψε ἡ τρεμερὴ ἀβρώστηα,
 «Καὶ τὴν καρδίᾳ μου πλάκωσε ἕνα βαρὺ λιθάρη,
 «Καὶ περὶ δὲν εἶμαι γιὰ ζωὴ, τὴ γῆ γὰρ νὰ πατήσω,
 «Τὸ λείψανό μου εἴλιψε, γυναῖκα τὸν πεθανό.
 «Σαβὰ-ωτέ με, κλαῖτε με καὶ πέες πῶς εἶμαι γυῖός σου.
 «Ἀτυχή μάνα καὶ ἀτυχὸς πατέρα, μὲ προσμένει.
 «Τρεῖς χρόνους, ὄντες ἐρεῦγα, τοὺς εἶπα, θά σὰς
 λείψω,
 «Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι ὀπίσω θά γυρίσω,
 «Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι ἐκίνησα νὰ φύγω.
 «Μ' ἐπίασαν χιόνια καὶ βροχαῖς κ' ἐγύρισα ὀπίσω.
 «Καὶ ἦρθε νέα Ἀνοιξί, καὶ ἦρθε καλοκαίρι,
 «Καὶ τώρα εἶμαι ἀβρώστη, ὁ δύστηχος σὰ ξένα.
 «Ἄλλο παιδί δὲν ἔχουμε οἱ ἄμοιροὶ οἱ γονεῖς μου,
 «Ἐμένα ἔχουν καὶ χαρὰ ἔμένα καὶ χαμάρη.
 «Ὁ Δῆμος, ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μάνα μου ἡ Μάρθα»
 — «Φωτῖα μου! ξένη, λέγε μου πῶς λένε τ' ὄνομα σου;»
 — «Στρατῆ με λένε...» — «Δύστηχε! ἐσ' εἶσαι, τὸ
 παιδί μου!

«Στρατῆ μου, σὺ, ποῦ μοῦ φυγὰς κ' ἦρθε: ἐδῶ στὰ
 ξένα.» —
 Στὴν ἀγκαλιά της ἡ φτωχὴ με κλαῦματα τὸν σφίγγει.
 Τὸν βρέχει με τὰ δάκρυα της καὶ τὸν φιλεῖ σὰ μάτια.
 Κ' ἐκεῖνος ἀβρώστητος φιλεῖ τῆς μάνας του τὸ χέρι.
 — «Μάνα μου, πῶς εὐρέθηκες στὰ ξένα μοναχὴ σου,
 «Ὁ δύστηχος πατέρας μου τ' ἐγείνε μάνα; ποῦναι;»
 — «Τρεῖς χρόνους, μοῦειπες, μάνα μου, στὰ ξένα θά
 σὰς λείψω,
 «Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι, ὀπίσω θά γυρίσω.
 «Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι, δὲ γύρισε ὀπίσω.
 «Σύρε, τὸν εἶπα, ἀνδρα μου, νὰ εὐρῇς τὸ παιδί μας.
 «Ἄλλο παιδί δὲν ἔχουμε, δὲν ἔχουμε ἄλλο στύλο,
 «Αὐτὸ εἶν' τὸ χαμάρη μας, αὐτὸ εἶν' ἡ χαρὰ μας.
 «Πολλὰς μανάδες πότισε ἡ ξενιτεῖα φαρμάκι,
 «Πολλοὺς ποῦ ξενιτεύτηκαν, τοὺς ἐφταγὰν τὰ ξένα.
 «Σύρε σὰ ξένα, ἀνδρα μου, νὰ εὐρῇς τὸ παιδί μας.
 «Καὶ ἄλλος ἕνας πέρασε δύστηχητῆμένος χρόνος,
 «Κι' ὁ ἀνδρας μου δὲ φάνηκε ὀπίσω νὰ γυρίσῃ,
 «Κ' ἐπῆρα τότε ἡ ἄμοιρη τοὺς δρόμους, ἐρωτῶντας,
 «Μὴν ἴδατε τὸν ἀνδρα μου, μὴν ἴδατε τὸ γυῖό μου;»
 — «Δὲν ἴδαμε τὸν ἀνδρα σου, δὲν ἴδαμε τὸ γυῖό σου.» —
 «Καὶ δοῦλα τότες ἐγείνα ἡ δύστηχη στὰ ξένα.»
 Βαρεῖά στενάζει ὁ Στρατῆς στὸ στρώμα του ἐπάνω.
 Ὁμπὶς στὰ εἰκονίσματα ἡ Μάρθα γονατίζει,
 Καὶ τὸν Θεὸν παρακαλεῖ, νὰ σηκωθῇ ὁ γυῖός της.
 Τάζει λιθάνει καὶ κερί στὴν χάρι του νὰ πάῃ.
 Κι' ὁ Θεὸς τὴν ἐλυπήθηκε, κι' ὁ Θεὸς τὴν ἐσπλαχνίσθη,
 Κι' ὁ γυῖός της ἐγίνε καλὰ, κι' ὁ γυῖός της ἐσηκώθη.
 Κ' ἐκίνησαν στὸ σπήτι τους τὸ ἔρημο νὰ πάνε.
 Στὴ στράτα ποῦ διαβαίνουνε, στὴ στράτα ποῦ πη-
 γαίνουν,
 Ἀκοῦνε μιὰ βραχνὴ φωνὴ σὲ μιὰ καλύβα μετὰ.
 — «Διαδάτη μου, σταμάτησε καὶ κράτα τ' ἄλογό σου,
 «Δὲν ἔχω πόδια γιὰ νὰ ἔγῳ κοντὰ νὰ σοῦ μιλήσω,
 «Δὲν ἔχω φῶς ὁ δύστηχος γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ ποῖός εἶσαι.
 «Αὐτοῦ ποῦ πᾶς, διαδάτη μου, ἂν πᾶς εἴην Περαιχώρα,
 «Καθὼς θὰ μπῆς δεξιὰ μεριά καὶ βρῶσι θ' ἀπαντήσης,
 «Καὶ σὲ καὶ πόρτα σύρριζα εἶν' ἕνα κυπαρίσσι,
 «Κλαυμένη μὲ ἄμοιρη θὰ ἴδῃς γυναῖκα νὰ προσμένῃ.
 «Ἀπὸ τὰ ξένα καρτερεῖ τὸν ἀνδρα καὶ τὸ γυῖό της.
 «Ὁ ἀνδρας της τῆς ἀτυχῆς ἐγὼ ὁ γέρος εἶμαι,
 «Ποῦ πῆγα νάβρ' ὁ δύστηχος στὰ ξένα τὸ παιδί μας.
 «Μ' ἐπίασαν χιόνια καὶ βροχαῖς κ' ἀπόμεινα σὲ δρόμο,
 «Κ' ἐπιάσθηκα τὰ πόδια μου καὶ ἔχασα τὸ φῶς μου.
 «Ξένοι μοῦ φέρνουν τὸ ψωμί καὶ τὸ νερὸ ποῦ πίνω.
 «Ἄν τὸ παιδί μας γύρισε ἀπὸ τὰ ξένα πίσω,
 «Πέες του νὰ ἔρθῃ τὸν τυφλὸ πατέρα του νὰ πάῃ.» —
 Ἀπὸ τὸ ἄλογ' ὁ Στρατῆς φωνάζοντας πηδαί·
 — «Πατέρα, γέρο δύστηχε! ὁ γυῖός σου ἐγὼ εἶμαι.
 «Ἐγὼ ποῦ ξενιτεύτηκα, καὶ ἦρθε γιὰ νὰ μ' εὐρῇς.
 «Σύψε, πατέρα, φίλησε τὸν ἀκριβὸ Στρατῆ σου,
 «Καὶ ἀκουσε τὴν μάνα μου ποῦ κλαῖει σὲ πλευρό σου.»
 Μὲ κλαῦματ' ἀγκαλιόσθησαν καὶ δάκρυα καὶ οἱ
 τρεῖς τους.
 Στὸ ἄλογον ἀνέβησαν τὸν τυφλωμένο γέρο.
 Κ' ἐκίνησαν στὸ σπήτι τους τὸ ἔρημο νὰ πάνε.